

Κι ὁ Λάμπρος ὁ ἀλύγιτος, ὁ εἰκοσιχρονίτης,
ὁ δειντοξεθεμελιωτής, ὁ βραχοκαταλύτης
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 3, 391. Συνών. πετροκαταλύτης.

βραχοκορφή ἡ, Λεξ. Βλαστ. 372 βραχόκορφο τό,
Λεξ. Βλαστ. 372.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ κορφή. Ὁ τύπος βραχό-
κορφο κατὰ μεταπλασμὸν καθὼς καὶ δίκορφο καὶ τρι-
κορφο.

Κορυφή βράχου.

βραχοκύλης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ ρ. κυλῶ.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ κυλίσσεται, νὰ κατακρημνί-
ται ἀπὸ τοὺς βράχους, ἐν ἀραις. Συνών. βραχοκυλι-
σμένος. Πβ. βραχοματοκύλης.

βραχοκυλισμένος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ κυλισμένος μετοχ.
τοῦ ρ. κυλῶ.

Βραχοκύλης, ὁ ἰδ. Πβ. βραχοματοκυλισμένος.

βραχολίθαρo τό, ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 17.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ λιθάρι.

Λίθος ὀγκώδης ὡς βράχος: Ποίημα.

Κ' ἦταν καμπάνες ἀπὸ μέταλλο | τῆς ξώπορτας τὰ θυρὸ
καὶ βραχολίθαρα θεόρατα | ἀντὶς πεζούλλια

βραχολόγικος ἐπίθ. ἀμάρτ. βραχολόικο τό, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βραχολόγος καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ικός.

Οὐδ. οὐσ., ἡ αἶξ (ὡς περιφερομένη εἰς τοὺς βράχους):
Ἔνα σωρὸ βραχολόικα κατεβαίνουνε τοὺς βράχους.

βραχολόγος ὁ Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-λόγος.

Ὁ εὐκόλως καὶ ἀφόβως περιπατῶν εἰς τοὺς βράχους:
Οἱ φαράδες εἶναι καλοὶ βραχολόοι καὶ προβατοῦνε πᾶν
τοὺς βράχους.

βραχολούλουδο τό, ΔΚαμπούρογλ. ἐν Ν.Ἑστ. 17
(1935) 359.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ λουλούδι.

Ἀνθος φυόμενον εἰς τοὺς βράχους.

βραχοματοκύλης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ αἶμα καὶ τοῦ ρ. κυλῶ.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ αἱματοκυλισθῇ μέσα εἰς τοὺς
βράχους, νὰ κατακρημνισθῇ ἀπὸ τοὺς βράχους, ἐν ἀραις.
Συνών. βραχοματοκυλισμένος. Πβ. βραχοκύλης.

βραχοματοκυλισμένος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ αἶμα καὶ τοῦ κυλισμένος
μετοχ. τοῦ ρ. κυλῶ.

Βραχοματοκύλης, ὁ ἰδ. Πβ. βραχοκυλισμένος.

βραχόμυια ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ μυῖα.

Ἐντομον ὁμοιον κατὰ τὸ μέγεθος μὲ τὴν μυῖαν καὶ
δαιτώμενον εἰς τοὺς παραλίους βράχους, χρησιμοποιοῦ-
μενον δὲ ὑπὸ τῶν ἀλιέων ὡς δόλωμα διὰ τὴν ἄγρην μι-
κρῶν ἰχθύων.

βραχονήσι τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγ. κ. ἀντίλογ. 123.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ νησί.

Βραχώδης νῆσος. Πβ. ξερονήσι.

βραχόπετρα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ πέτρα.

Λίθος εὐκόλως τριβόμενος.

βραχοπλαγιά ἡ, ΑΜαμμέλ. ἐν Ν.Ἑστ. 11, 339.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ πλαγιά.

Βραχώδης κλιτὺς βουνοῦ: Ἀβατες βραχοπλαγιές.

βραχοπούλλι τό, ἀμάρτ. βραχουπούλλ' Στερελλ.
(Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ πουλί.

Μικρὸν πτηνόν, τὸ ὁποῖον ἐνδiciται εἰς τοὺς βράχους.

βραχόρρεμα τό, Θράκ.—Λεξ. Βλαστ. 373 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ ῥέμα.

Φάραγξ χειμαρρώδης μεταξὺ βραχωδῶν ὑψωμάτων.

βράχος ὁ, κοιν. βράχους βόρ. ἰδιώμ. βράχο
Τσακων. βράχος τό, Θήρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
Σκῦρ. κ. ἀ. βράχο Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσιοχ.
Σουδεν.) Πληθ. βράχα κοιν. ἀβράχα Κίμωλ. κ. ἀ.
βάαχα Σαμοθρ. βράχη Θήρ. Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. βράχα Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀχαῖα
Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. βράχεα, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. βρα-
χέα, καὶ τῆς μεγεθυντικῆς καταλ. -ος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν
Ἀθηνῶ 2,706 καὶ ΜΝΕ 2,59-60. Πβ. καὶ Κορ. Ἀτ.
4,62. Τὸ οὐδ. βράχος ἐκ τοῦ μεταγν. τὰ βράχη κατὰ
τὸ ἀντίστροφον σχῆμα τὰ ὄρη-τὸ ὄρος, τὰ τεῖχη-τὸ
τεῖχος κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,48. Ἡ λ. καὶ μεσν.
Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 2762 (ἐκδ. J.Lambert) «ἐβγαί-
νει ἡ γραῖα ἡ ταλαίπωρος, μαύρη ὡς Σαρακῆνα, | γυμνὴ
γὰρ καὶ ἀνασκέπαστος καὶ κάθεται εἰς τὸ βράχος».

Α) Κυριολ. **1)** Πέτρα μεγάλη καὶ ἀπορροῶς, σκό-
πελος, σπιλάς κοιν. καὶ Τσακων.: Ἐχ' ἀστήγησά σὰ βρά-
χον (ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος ἀντοχήν) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Ποῦ νὰ φά δὲ βράχεα τῶν περιμαλῶς τὸ κορμί σου! (ἀρὰ)
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νὰ μοῦ βγάλῃ ὁ βράχος τὸ πονκάμισό
μου! (ὄρκος ἀρατικὸς, ἥτοι νὰ πνιγῶ καὶ τὸ σῶμά μου
νὰ κτυπηθῇ εἰς τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς) Ζάκ. Νὰ στέ-
τζερε σὰν τὸ βράχο! (νὰ στέκης σὰν τὸ βράχο! εὐχή)
Τσακων. Πῆγε τὸ βράχο βράχο (ἐπὶ βραχώδους ὁδοῦ κατὰ
τάς ὁφρὺς ἢ τὰ πλάγια βραχωδῶν συστάδων) Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) || Φρ. Γεννήθηκα σὲ βράχο (εἰμαι ἀνθεκτικὸς,
ἀκλόνητος) Λεξ. Βλαστ. Πέταξέ το 'ς τὸ βράχο (ἐπὶ ἀχρή-
στου πράγματος) Ἀρκαδ. || Παροιμ. φρ. Ἐμπρὸς γκρεμὸς
καὶ πίσω βράχος (μεταξὺ δύο κακῶν) Πελοπν. (Δημητσάν.)
Παροιμ. Μαθημένος εἶν' ὁ βράχος νὰ τὸν δέρονουν τὰ κύ-
ματα (ἐπὶ τοῦ ἐξοικειωμένου πρὸς τοὺς κινδύνους) ἸΒε-
νιζέλ. Παροιμ. Μ 17 || Ἀσμ.

Ἡ-ῖ-ἀγάπη βράχους καταλύ' καὶ τὰ θερὰ μερώνει
κ' ἐγὼ τὴν ἔχω 'ς τὴν γαρδιά, πῶς δὲ μὲ θανατώνει;
Κρήτ.

Ἀνίσως καὶ μ' ἀπαρνιστῆς καὶ πὰ' ἄλλοῦ ἢ φιλά σου,
τά βράχη τῶν περιμαλῶς νὰ φά δὲ γορμαλιά σου!
Ἀπύρανθ.

Σαράντα κλέφτες ἤμεστα, σαράντα χαρμηῆτες,
τὰ βράχη τὰ γυρίζαμε κάτω 'ς τὰ περιάλια
Κάρπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βράχος Εὐβ.
Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Πυλ. Τριφυλ.) Βράχους
Σκόπ. Στερελλ. (Ἰτωλ.) Βράχοι Πελοπν. (Γορτυν. Μάν.)
Ἀσπρος Βράχος Κεφαλλ. Κόκκινος Βράχος Ζάκ. Πελοπν.
(Γορτυν. Καλάβρυτ.) Κόκκ' οὐς Βράχους Θάσ. Μεγάλος
Βράχος Πελοπν. (Μάν.) Μαργέτη Βράχος Σκῦρ. Μέλισσας

Βράχος Εὐβ. Σαρδέλλη Βράχος Πελοπν. (Χατζ.) Παρασκευᾶ Βράχους Στερελλ. (Δεσφ.) Φουνεᾶ Βράχους Θάσ. Στρογγυλός Βράχος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Κουμμένους Βράχους Θεσσ. (Μηλ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) Τρύπιος Βράχος Ἀττικ. Μαῦρα Βάαχρα Σαμοθρ. Μακρὰ Βράχια Ρόδ.

2) Τόπος βραχώδης, κρημνώδης Εὐβ. Ζάκ. Πελοπν. (Λάστ. Μεσσ. Τριφυλ.) Συνών. κατσάβραχα. 3) Λίθος χειροπληθής, μεγάλη πέτρα Σάμ.—Λεξ. Δημητρ.: Τοῦ ἔρριξε ἓνα βράχο καὶ τοῦ ὅσπασε τὰ πλευρὰ Λεξ. Δημητρ. Τοῦ ὅδουσι μ' ἓνα βράχον ἔς τὸν κιφάλ' Σάμ. Θὰ σὶ πιάσουν μὲ τὰ βράχια! (θὰ σὲ λιθοβολήσω!) αὐτόθ. Συνών. βραχὰ 2.

Β) Μεταφ. 1) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὑψηλός, πλατύστερος καὶ σωματώδης πολλαχ. 2) Ὁ ἔχων ἰσχυρὰς σωματικὰς δυνάμεις, ὁ μὴ καταβαλλόμενος, ἄλκιμος, ρωμαλέος πολλαχ.: Εἶναι βράχος, δὲ φοβᾶται ἀπὸ ἀρρώστιας.

3) Ἐπὶ ψυχικῆς καταστάσεως, ἀκατάβλητος, ὑπομονητικός, καρτερικός πολλαχ.: Ἐστάθη βράχος ἔς τὴν περὶστασι ποῦ τοῦ ἔτυχε Πελοπν. (Τριφυλ.)

βραχοσειρά ἢ (Ν.Ἐστ. 17, 71).

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ σειρά.
Σειρά βράχων.

βραχοσπαρμένος ἐπίθ. ΣΠερσιάδ. Σκλάβ. 88.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ σπαρμένος μετοχ. τοῦ ρ σπέρνω.

Ὁ οἶονεὶ διὰ βράχων σπαρμένος, ὁ πλήρης βράχων, βραχώδης: Ποίημ.

Καὶ ποῖος ποτὲ τὸ γνῶρισε ἢ ποῖος ποτὲ τοῦ ξέρει
σὲ τί βουνά, σὲ τί ἐρημιές, βραχοσπαρμένες ἄκρες,
ἓνα καιρὸ θὰ συντριφθῇ;

Συνών. βραχόσπαρτος.

βραχόσπαρτος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Τάφ. 7 ΠΝιρβάν.

Ἀγχιολούλ. 178 βραχόσπαρτα τά, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ ρ. σπέρνω.

1) Βραχοσπαρμένος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βραχόσπαρτο χωράφι ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 2) Οὐδ. πληθ. οὐσ. ἄνευ ὠρισμένης σημασίας εἰς καθαρογλώσσημα Κεφαλλ.:

Βράχο βράχο πήγαινα | κ' ἐμάζενα βραχόσπαρτα

Πβ. βραχοσφαχτα.

βραχοσπηλαιά ἢ, ΣΔάφν. ἐν Ν.Ἐστ. 24 (1938) 42

—Λεξ. Βλαστ. 373. βραχουσπ'λαιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ σπ'ηλαιά.

Σπήλαιον ἐντὸς βράχου. Πβ. βραχότρυπα.

βραχοσύντριφτος ἐπίθ. ΔΣολωμ. (ἔκδ. ΙΠολυλ.) 23

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ λογίου ρ. συντριβω.

Ὁ οἶονεὶ εἰς βράχους συντριβεῖς, δεινῶς ἠκρωτηριασμένος: Ποίημ.

Ὅλα τ' ἄψυχα κορμιά, | βραχοσύντριφτα, γυμνά,
σωριασμένα νὰ τὰ σπρώξῃ | ἢ κατὰρα τοῦ Θεοῦ.

βραχόσφαχτα τά, Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Πυλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ ἐπίθ. σφαχτός.

Λέξις πεποιημένη ἄνευ ὠρισμένης σημασίας ἀπαντῶσα εἰς καθαρογλώσσημα ἐνθ' ἄν.:

Οὐλο τὸ βράχο πάαινα | κ' ἔτρωγα βραχόσφαχτα

βραχόσφαχτα βραχόσφαχτα | μὲ τὴν ξεροσκασιτὴ σκα-
σιτὴ χουλιάρα

Πυλ. Πβ. βραχόσπαρτα ἐν λ. βραχόσπαρτος.

βραχοτοπιὰ ἢ, Λεξ. Βλαστ. 374 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βραχότοπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

Βραχότοπος, ὁ ἰδ. Πβ. κακοτοπιὰ.

βραχότοπος ὁ, πολλαχ. βραχοτόπι πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ τόπος. Τὸ βραχοτόπι κατὰ μεταπλασμόν.

Τόπος πλήρης βράχων, μέρος βραχώδες. Συνών. βραχοτοπιὰ, βραχουριά.

βραχότρυπα ἢ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ τρυπα.

Ὅπη, βαθούλωμα ἐντὸς βράχου. Πβ. βραχοσπηλαιά.

βραχοτσίκλα ἢ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ τσίκλα.

Τὸ φυτὸν ὄνομα τὸ ἐχιοειδές (onosima echioides) τῆς τάξεως τῶν τραχυφυλλωδῶν (borraginaceae). Συνών. ἀμπελοφράχτης, μελίχορτο.

βραχουδάκι τό, ἐνιαχ. βραχουδάτσι Μεγίστ.

Ὑποκορ. τοῦ ἁμαρτ. οὐσ. βραχούδι.

Μικρὸς βράχος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βραχάκι.

βραχουριά ἢ, Λεξ. Βλαστ. 372.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ουριά.

Βραχότοπος, ὁ ἰδ.

βραχούτδι τό, Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βράχος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούτδι.

Βραχουδάκι, ὁ ἰδ.

βραχοφωλεὰ ἢ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ φωλεὰ.

Φωλεὰ ἐντὸς βράχου.

βραχόψαρο τό, Κύθηρ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ ψάρι.

Ἰχθύς διαιτώμενος εἰς βραχώδη μέρη τῆς θαλάσσης. Συνών. πετρόψαρο.

βράχωμα τό, Κρήτ. κ. ἄ.—Λεξ. Βλαστ. 290 καὶ 374

Δημητρ. βράχουμα Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. βραχώνω.

1) Μέγας βράχος ἐνθ' ἄν.: Κάθουνταν ἔς ἓνα βράχουμα γὰ ν' ἀπουγαναχτήσ' (ἐκ παραδ.) Μακεδ. 2) Ἐπὶ αἰγῶν, ἀναρρίχησης εἰς μέρη βραχώδη, ὁπόθεν ἀδύνατος ἢ κάθοδος Λεξ. Δημητρ.

βραχώνω πολλαχ. βραχώνου Λήμν. Σκίαθ. Σκυρ.

βραχών-νου Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. κ. ἄ.) Μέσ. βραχώνουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος.

1) Τραχύνομαι, σκληρύνομαι, ἀποσκιρροῦμαι, ἐπὶ ἐδάφους Εὐβ. (Κύμ.) Σαλαμ. κ. ἄ.: Βράχωσε τ' ἀμπέλι - τὸ χῶμα κττ. Σαλαμ. || Ἄσμ.

Γὰ δεῖξε μου τὸ μνημα τῆς νὰ πίου νὰ τὸ παστρέψου

--Γιάννη, τὸ μνημα βράχωσε, τὸ μνημα γένη βράχος

Εὐβ. Μετοχ. βραχωμένος, βραχώδης ΚΠασαγιάνν. Μοσκ.

92. β) Καθίσταμαι δυσκίνητος, δύσκολος εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν Εὐβ. (Κουρ.): Βραχών-νονε τὰ στή-
θη μου (χρυσολογοῦν οἱ πνεύμονές μου εἰς βαθμὸν ποῦ